ANUL IV — Nr. 1237 10 PAGINI 10 LEI JOI 30 DECEMBRIE 1948

SPORTUL popular

Redacția și Ad-ția: Str. Sărindar 12
Secretariat 3.19.36
Tipografia 3.84.39
Redacția 4.07.48 și 3.66.79
Administrația 6.14.06

Abonamentele încep la 1 și 15 ale fiecărei luni.
Taxa poștală plătită în numerar 106.523.945. Cont CEC Nr. 7655

ABONAMENTE
Abonament individual lunar .. 120 lei
Instituții ..... 5.000 „

Un an de activitate sportivă în Republica Populară Română

de E. HORN

Prezentul articol a fost lucrat pe baza raportului anual expus în Biroul Executiv al Organizației Sportului Popular, în ziua de 28 Decembrie 1948.

Anul 1948 a început sub semnul înlăturării monarhiei, prin care a dispărut un obstacol din calea clasei muncitoare în drumul ei spre înfăptuirea socialismului în țara noastră. Lupta neobosită a clasei muncitoare condusă de partidul ei de avantgardă, Partidul Comunist Român, a dărâmat și acest bastion al reacțiunii, acest pion al imperialismului, de care se legau speranțele marelui capital internațional pentru a întoarce din drum clasa muncitoare pornită pe drumul marilor înfăptuiri.

Noua formă de stat, forma corespunzătoare trecerii dela capitalism la socialism a permis ca numai într'un an să se înfăptuiască reforme adânci, structurale, a căror realizare să marcheze un mare progres politic, economic și cultural și să dea în acest fel un imbold extraordinar mișcării noastre sportive.

După înlăturarea monarhiei au urmat într'un ritm rapid evenimente care reprezintă pietre de hotar marcând progrese structurale atât în domeniul politic, cât și în cel economic și cultural. A urmat primul Congres al Partidului Muncitoresc Român, alegerile dela 19 Martie, iar la 11 Iunie actul revoluționar al naționalizării principalelor mijloace de producție. In condițiile ascuțirii luptei de clasă s'a desfășurat apoi însănătoșirea aparatului de stat, reforma justiției și a învățământului. Noile condiții create au folosit din plin mișcării noastre sportive. Tot acest drum de mari realizări a fost luminat de învățămintele marxiste, leniniste, staliniste, care constitue ideologia Partidului Muncitoresc Român, de Rezoluția Plenarei a II-a a C. C al P. M. R. și de Rezoluția Biroului Informativ.

Condițiile noi create de clasa muncitoare s'au reflectat nemijlocit în avântul nemaiîntâlnit al oamenilor muncii a căror atitudine față de muncă s'a schimbat odată cu conștiința lucrului făcut spre binele propriu, spre binele întregului popor în loc să îngraşe profiturile capitaliștilor. Avântul plin de eroism al tineretului în munca voluntară de pe șantiere, efortul conștient în muncă al oamenilor muncii porniți pe întreceri socialiste, pe spargerea normelor, pe ridicarea producției de tot felul, constitue o garanție sigură de succes pentru îndeplinirea unor sarcini și mai grele și deschide perspective uriașe pentru desvoltarea economiei noastre în direcția înfăptuirii cât mai grabnice a socialismului.

Aceste condiții favorabile create de clasa muncitoare de care a profitat din plin sportul, au putut fi folosite pentru desvoltarea mișcării sportive în primul rând fiindcă în toate inițiativele, la toate acțiunile a fost prezent Partidul Muncitoresc Român, care a îndrumat sportul și l-a sprijinit necontenit, înțelegând profund rolul sportului ca factor de educație, de fortificare a clasei muncitoare și recreație. Acest sprijin s'a văzut în acțiuni concrete atât la centru cât și în localități mici peste tot și mereu. Un sprijin serios a însemnat articolul de fond al ziarului „Scânteia" cu titlul „Să făurim un adevărat sport de masse", prelucrat și însușit peste tot în organizațiile de masse.

Aceste condiții noi au permis ca și în materie de sport să se pășească la soluționarea parțială a unor mari probleme, care nu au putut fi soluționate până atunci și care pot fi caracterizate în linii mari prin începutul acțiunii de lichidare a moștenirii sportive burgheze putrede și prin necesitatea de a crea condiții de practicare a sportului unui număr cât mai mare de tineri.

1. Trebuia dusă și în sport o luptă de clasă ascuțită împotriva elementelor burgheze, care prezente încă în număr destul de mare în sport au sabotat în toate chipurile însănătoșirea muncii și s'au cramponat pe pozițiile lor pentru a mai întârzia opera de radicală curățire a tot ce este vechi și putred în sport. Nu se putea trece mai departe fără demascarea și înlăturarea acestor elemente și fără să se procedeze la desființarea unor cluburi care erau purtătoare e reacționarismului în sport. Astfel au fost desființate o serie de cluburi așa zise particulare, care stăteau sub influența directă a burgheziei și care nu reprezentau nimic și nu erau organele vreunei organizații de masse. Au fost desființate Tennis Club, Automobil Club, Viforul Dacia, etc. Dar această muncă de înlăturare a elementelor burgheze reprezintă deabia un început, care va trebui continuat cu și mai multă vigilență pentru a nu mai permite în în viitor ca efective e unor astfel de cluburi să treacă în grup sub firma unor cluburi aparținând organizațiilor de masse democratice cum s'a întâmplat în unele ocazii la clubul C.S.U. din București sau Electrica tot din București, de exemplu.

(Continuare în pag. 9-a)

Brigadierilor care au ridicat Stadionul Republicei

Pe drumul cocoilor...

In prag, tatăl și cu mama priveau cum el se îndreaptă spre poartă. El știa, și tocmai de aceea nu-i venea să se uite înapoi. Dar ca să deschidă poarta a trebuit să arunce o privire. Tatăl ținea felinarul aprins la înălțimea capului, parcă pentru a se lumina pe el mai mult decât să-i lumineze drumul. Mama își strânsese șalul în jurul gâtului și plângea. Totdeauna a plâns ea; de câte ori plecase el a fost așa.

Câinele, câinele lui — Bârzoi, era în spate și aștepta să fie închisă poarta. Parcă dinadins o piatră era acolo și poarta nu se închidea. Dar era mai bine așa, nu trebuia să se uite spre părinți. Făcu semn cu mâna, nu numai lor, fraților și surorii lui care dormeau, ci și casei, fântânii din curte.

După ce trecu de magazie se mai uită încă odată înapoi, erau tot acolo cu felinarul în mână. Tatăl se desprinse și păşea spre grajd, iar mama rămase nemișcată. Bârzoi mergea cu pași săltăreți în urma lui. Luă din drum un bulgăre de pământ, dădu cu el și strigă:

— 'napoi Bârzoi, țâbă!

Câinele se opri o clipă și privi cu nedumerire. Tăică-su auzi și strigă:

— 'n'aici Bârzoi, 'n'aici, 'n'aici!

Nedumerit câinele nu mai știu ce să facă. Stătu mult în drum și apoi se întoarse acasă.

Așa l-a părăsit și ultimul prieten.

Ceața stătea sprijinită pe case, pe firele de stuf ale acoperișurilor și pe hornuri. Câte un câine mai mărăia în vreo curte dar apoi se culca liniștit: — „e Remzi a lui Geambai!". Își îndreptă bățul pe spate ca săculețul să nu-l împiedece la mers.

O oaie behăia într'o curte; din casă se desprinse o lumină care alerga spre grajd. Alte oi răspunseră din alte curți și glasurile lor se pierdură în întuneric. In primăvara aceasta toate oile fată; și sunt acum ale oamenilor. Fiecare are două sau trei. Nu mai sunt ale hogei. In curtea lui Kaimet răsări o lumină; și acolo fată o oaie.

Uitase că pleacă de acasă, uitase că se va întoarce numai după luni de zile. Se lumină la gândul că în urma lui rămân oameni fericiți. El o simțea mai bine decât oricare altul — el păzise de mic oile la hoge. Umblase cu ele la ceairuri, mersese departe cu ele până la băltie cu apă sălcie și le văzuse murind de gălbinare. Nu putea să facă nimic. Atât că mânca bătae în fiecare seară. Spuneau că le-a rătăcit sau că le-a pierdut în porumburi. Numai într'o seară a adus una din ele în spate; așa umflată. A trântit-o în prag și le-a strigat:

— Uite așa mor oile voastre!

Acum în toate curțile treceau oameni cu luminile dela casă la grajd. Oile erau ale lor, pământurile ale lor.

In marginea satului moara de vânt stătea ca un bătrân posac. „Moara lui Ali" — dece a lui Ali, când moara era a hogei — așa o apucaseră de ani. El știa povestea morții lui Ali: îl omorâse un hoge, acolo lângă un țăruș pentrucă n'a vrut să dea vamă. „Acolo a murit un tătar de-al nostru".

Și hogea era tătar, dar era „de neam".

La salcâmii de lângă movilă nu l-a răbdat inima să nu se întoarcă cu privirea înapoi. Cei care plecau din Carasuh, se uitau de acolo. Fie zi, fie noapte, făceau un scurt popas — altădată ca să blesteme pământul pe care se născuseră—acum ca să vadă pământurile lor, casa lor, ca să simtă că acolo au rămas ai lor. Era noapte, era ceață, dar el vedea ce este acolo. Da, casa lor, a lui Zair, a lui Kaimet. Dincolo, într'o margine, casa hogei. Mai încolo departe de tot, dealuri, un lac și apoi marea cu apa sărată.

de TUDOR VORNICU

Mai avea de mers mult pe toloaca satului, pe lângă arăturile și mirištile Carasuhului. Avea să fie încă aproape de casă. Dar de ce-i era lui mai drag se despărțise. Salcâmii fuseseră sădiți acolo ca un hotar. De câte ori n'a spus când venea de departe dela seceră: „acolo sunt salcâmii, acolo e casa".

El Remzi a lui Geambai din Carasuh, era din clipa aceea brigadier.

Își aduce bine aminte de ziua în care a hotărît să plece în brigadă. Era în dimineața aceia în care se aduseseră plugurile la cooperativă. Și ei au primit unul. L-a dus acasă împingându-l de coarne. S'a întors apoi ca să stea și el la ședință să audă ce se vorbește. Numai acolo afla lucrurile drepte. Nu găseau în săraca limbă tătărească, cuvinte ca să spună „voluntar".

— ...In toată țara, *citea unul*, tinerii se înscriu ca să ajute la ridicarea de căi ferate, de fabrici, de stadioane".

Oare ce să fie stadioanele, gândi el?

— ...numai muncind, ajutând țara, se poate să îndreptăm tot răul și sărăcia pe care ne-au lăsat-o cei dinaintea noastră.

Așa e, trebue să dăm statului din munca noastră.

— ...tovarășii noștri dela fabrici, și ei muncitori ca noi, ne-au trimis pluguri, grape. Trebue să ne ajutăm unii pe alții. Numai întrecerea, cu grija la o muncă din ce în ce mai bună poate să ne ușureze traiul.

Cel care citea s'a uitat la toți cei de față și s'a oprit tocmai la el.

— Remzi, bun plug ai luat?

— Da, tata spune că e cel mai bun plug, și eu socot că așa este.

Ședința se apropia de sfârșit. Se vorbise de moară, de șosea, de arături, de vite, de lână. Fie care spusese ce avea pe inimă. Lucrurile se lămureau, ca între oameni care nu se fură, care nu se mint.

— Mai are cineva ceva de întrebat?

— Da, eu aș vrea să mă duc să lucrez la linia ferată sau la „stadion". Noi suntem mulți acasă, eu vreau să dau ajutor unde e nevoie.

Se uită spre taică-su. Acela dădea din cap cu încuviințare.

— Sigur. Dacă mai sunt și alții să se înscrie și să meargă. Și noi trebue să dăm ajutorul nostru.

Toți cei care stăteau așezați turcește pe rogojină s'au bucurat. Pleacă și ai lor.

S'au întors tare fericiți acasă, și tatăl și băiatul. Regep s'a supărat când a aflat; voia să plece și el. De aceea nici nu s'a sculat să-l vadă plecând.

Unul întorsese plugul chiar în drum și el se împiedeca la fiecare brazdă. Ce prost era, putea să meargă prin mijlocul drumului. Sfoara dela opinca dreaptă se desfăcuse. Se aplecă să o lege

(Continuare în pag. 2-a)

SĂ NE INSUȘIM EXEMPLUL LUI PETRE BANU, IORDĂCHESCU ION ȘI ROȘCA MARIN

5,44 la lungime, 52,40 la ciocan, 3:58.2 pe 1.500 m., și încă alte 95 la rând, toate, recorduri ale unui singur an, de dimensiuni diferite, de valori diferite. Recorduri sportive...

...și un alt fel de recorduri: recorduri în muncă, 2882 de nituri, 3113, 3567, 4671, 5113, 5683 de nituri bătute în 8 ore de muncă. Cine nu cunoaște astăzi cifrele acestea uimitoare, care s'au fugărit una pe alta, depășindu-se mereu? Cine nu a urmărit cu sufletul la gură matchul acesta de pe tărâmul producției?

Cine nu a petrecut cu gândul victoriile dela T.-Severin și Galați, mai apoi dela Brăila? Cine nu și-a dat seama că avântul acesta din întrecerile socialiste ale nituitorilor a cuprins — în domenii tot mai largi — și pe cazangiii dela București și Ploești, pe otelarii dela Reșița și Hunedoara, pe muncitorii din întreaga țară?

Și cum să nu fie așa? Peste efortul fizic s'a suprapus efortul de conștiință. Cu fiecare zi nouă oamenii aceștia care depășesc normele, simt tot mai bine pentru ce o fac. I-auzi cum spun: „In cinstea zilei Republicii Populare Române"! Strădania lor nu e fugă deșartă după glorie, ci reflexul unei conștiințe ridicate, alimentată de condiții economice tot mai bune. Iar la capătul străduinței, nu mai e pântecul îmbubat al patronului, nici vițelul de aur al clasei exploatatoare, — ci un fapt măreț: buna stare a poporului muncitor.

Recorduri în producție... Realizările acestea minunate au împrumutat terminologia sportivă. Să nu înregistrăm însă faptul numai ca atare. Noi, sportivii, datorăm un răspuns cinstei care ni s'a făcut; munca ne-a adoptat vocabularul, noi să-i împrumutăm metodele.

Și noi ne întrecem, și noi batem.

— vib —

(Continuare în pag. 6-a)

O PILDĂ: BODO

SE ÎMPRĂȘTIE CA FUMUL UNEI ȚIGARI, părerea că sportivii nu ar fi capabili de o muncă constructivă, părere falsă și lansată fireşte, de cei cari știau numai să exploateze talentul unui sportiv, fără a-l îndemna spre o profesiune din care să-și câștige existența toată viața.

Din ce în ce mai mult, faptele cotidiane arată încadrarea în câmpul muncii, a sportivilor, alături de efortul pe care poporul muncitor îl face pentru prosperitatea țării și construcția socialismului în tânăra noastră Republică.

Astfel, au fost cunoscuți sportivi cari au depășit normele în sectorul producției unde activau, încvatori, sportivi numiți asesori populari, etc.

BODO GHEORGHE este unul din acela care au înțeles că sportul nu exclude munca sau invers, ba dimpotrivă: ambele trebuesc îmbinate armonios. Bodo este jucător de football și încă un bun jucător, al echipei campioane de toamnă și proaspăt internațional. In acelaș timp este și un apreciat funcționar al Intreprinderilor Comunale Oradea, contabil autorizat, absolvent al școlii comerciale. Este principalul colaborator al contabilului șef al întreprinderii.

S'a născut la **Vișeul de Jos** (Maramureș) în 1923, fiind deci la o vârstă care i deschide perspective frumoase atât în cariera sa profesională cât și ca sportiv. De fapt n'a alergat nici odată după „gloria" de vedetă sportivă, ci a muncit serios pentru a fi folositor societății. Acum trei ani s'a prezentat la fabrica de blănuri din Oradea, actualmente „1 Mai" și a solicitat un post în întreprindere. Fiind și jucător de football cererea i-a fost luată în seamă, dar el a insistat să nu i se dea o utilizare „onorifică" în uzină, pentrucă spunea el:

„Vreau să-mi asigur cariera, dar nu de footballist, ci vreau să muncesc serios în producție. Dacă veți găsi că sunt bun jucător de football, apoi voi juca și football, dar mai întâi munca..."

După numai doi ani, în care timp dă dovadă de o desăvârșită atitudine morală, în muncă și viața de toate zilele, apreciat fiind de tovarășii săi, de toți muncitorii întreprinderii, este ales în comitetul de fabrică.

Dacă nu cu mult în urmă, s'ar fi afirmat că un jucător de football va fi ales în comitetul de fabrică al unei întreprinderi, scepticii ar fi râs amuzați, ca de o glumă.

Astăzi, lucrul este posibil. Ceva mai mult, Bodo a fost ales președintele comitetului. Evenimentul s'a petrecut în timpul unei deplasări cu echipa sa. Când s'a reîntors la Oradea a avut această surpriză..

„Am fost nespus de emoționant când am fost încunoștiințat de marea veste. Pentru mine era confirmarea și recunoașterea străduinței pe care am depus-o zi și noapte pentru îmbunătățirea muncii și mărirea productivității ei. Și în acelaș timp am fost bucuros că am isbutit în carieră și că sportul nu a făcut decât să complicieze fericit munca mea".

Bodo a fost timp de un an Președintele Comitetului de Fabrică, — a fabricei de blănuri „1 Mai". Din cauza distanței mari între locuință și birou (7 km.), Bodo s'a transferat la ICO, unde continuă să ducă aceiași muncă. Dacă este nevoie, lucrează noaptea pentru a completa lucrările cari cer urgență sau sunt în suferință. Firește, conștiinciozitatea și serio-

(i. ș.)

(Continuare în pag. 8-a)

TINERI ȘI TINERE DELA MUNTE ȘI DELA ȘES PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU CROSSUL POPULAR DE SKI!